

Ο λόγος του τέως Πρόεδρου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών
κ. Βενιαμίν Αλμπάλα

Αγαπητοί φίλοι γεια σας,

Ευχαριστώ τα παιδιά του Δανέλου, Ντέλια και Γιοσάκη, για την τιμή που μου κάνουν να μιλήσω και να σκιαγραφήσω τον Πρόεδρο Δανέλο Αλχανάτη.

Ο Δανέλος υπήρξε ο μέντορας μου στα κοινοτικά πράγματα, αφού για 3 τριετίες, πριν γίνω Πρόεδρος της Κοινότητας μας, ήμουν στενός συνεργάτης του.

Ο Δανέλος ήταν ο τελευταίος από τους μεγάλους Εβραίους που πρωτοστάτησαν, σε δύσκολες εποχές, στη μεταπολεμική Κοινότητα μας και στον Ελληνικό Εβραϊσμό γενικότερα. Ήταν ένας από τη μεταπολεμική dream team του ελληνικού εβραϊσμού, που τους είδατε στο video στην οθόνη. Ομολογώ δεν τον γνώριζα από κοντά. Επειδή ήμουν στο στρατό και είχα μεταθέσεις δεν είχα ποτέ ασχοληθεί με τα κοινοτικά. Τον Πρόεδρο Δανέλο Αλχανάτη τον άκουγα από πολλούς χωρίς να έχω προσωπική γνώμη.

Το 1986, ενόψει της εκλογικής αναμέτρησης των δύο μεγάλων κοινοτικών παρατάξεων της Κοινότητας μας, που ήταν σχεδόν ισόπαλες, μου προτάθηκε από τους επικεφαλής των παρατάξεων, Δανέλο Αλχανάτη και Νισσήμ Μαις, να συμμετέχω στο νέο ΔΣ, ως ένατο τακτικό μέλος αριστίνδην, χωρίς να έχω εκλεγεί στη Γ.Σ της Κοινότητας, για να υπάρχει ένα είδος ισορροπίας στα 4 τακτικά μέλη από την κάθε παράταξη. Έχοντας παραιτηθεί από το Στρατό, ήμουν ελεύθερος και διαθέσιμος να ασχοληθώ πλέον με τα Κοινοτικά. Δέχτηκα την πρόταση και την πρόκληση.

Ήμουν τυχερός πριν γίνω Πρόεδρος να μαθητεύσω για 3 συνεχείς τριετίες κοντά στον Πρόεδρο Δανέλο Αλχανάτη. Την 1^η ως τακτικό μέλος, τη 2^η ως αναπληρωτής ΓΓ και την 3^η ως ΓΓ. Έτσι έμαθα πολλά! Πιστεύω ότι λίγοι που υπηρέτησαν και υπηρετούν την Κοινότητα μας είχαν η έχουν την τύχη να έχουν δάσκαλο έναν Πρόεδρο σαν το Δανέλο. Ήταν, ως Πρόεδρος, προσιτός, ευγενής, ευχάριστος, υπομονετικός, δραστήριος, ρεαλιστής, οξυδερκής, πραγματικός ηγέτης. Τους άκουγε όλους και διηύθυνε με μαεστρία το ΔΣ με διάθεση να επιλύει όλα τα προβλήματα με κατανόηση αγάπη και δικαιοσύνη. Χάρης σε αυτόν αγάπησα την Κοινότητα μας, τα μέλη της και τους ανθρώπους της. Σπάνια εκνευριζόταν ακόμη και σε προσωπικές αντιπαραθέσεις.

Έφερε στην Κοινότητα μεγάλους δωρητές (Νταριο Κόβο, Νέλσον Μελαμέτ κ.α) που τους κληρονόμησα εγώ ως διάδοχος του.

Λόγω της αντιστασιακής του δράσης στα χρόνια της Κατοχής και της επαγγελματικής και κοινωνικής του καταξίωσης είχε γνωριμίες και επιρροή σε σημαντικούς ανθρώπους που έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην καθημερινότητα της ζωής.

Έτσι για παράδειγμα όταν επρόκειτο να γίνει η γραμμή του μετρό και θα περνούσε αρχικά κάτω από τη Συναγωγή Μπεθ Σαλωμ, με όλες τις γνωστές συνέπειες, κατόρθωσε να αλλάξει, με τη βοήθεια του τότε Προέδρου του Αττικό Μετρό, τη θέση της γραμμής για να μην τραυματισθεί η Συναγωγή μας.

Όταν έγινα εγώ Πρόεδρος, ήξερα ότι μπορούσα να τον συμβουλευόμαι. Πάντοτε με ρωτούσε πως πάνε τα κοινοτικά και πάντοτε τον ενημέρωνα. Η σκέψη του, το ενδιαφέρον του και οι γνώσεις του ήταν πολύτιμα εργαλεία για μένα.

Για όλη του την κοινοτική ζωή, η Κοινότητα μας, με πρόταση του ΔΣ, τον αναγόρευσε Επίτιμο Πρόεδρό της.

Μου έλεγε πάντα « δεν είναι τίποτε δύσκολο να είσαι Πρόεδρος της Κοινότητας.

Χρειάζεται κοινός νους, να έχεις χρόνο και προπαντός να έχεις κέφι και να κάνεις με αφοσίωση, εντιμότητα και δικαιοσύνη το έργο σου.», πράγμα που θα συμφωνήσουν, πιστεύω, και οι παριστάμενοι Πρόεδροι.

Αυτό ακολούθησα στα πολλά χρόνια που διετέλεσα Πρόεδρος της Κοινότητας μας, έχοντας πάντα στο μυαλό μου και στις πράξεις μου την παρακαταθήκη που μου άφησε ο δάσκαλός μου, ο Πρόεδρος Δανέλος Αλχανάτης.

Τον ευχαριστώ